

na oddelku študirali po njegovi upokojitvi. V veliki meri je bil prisoten v našem odnosu do študija, stroke, oddelka in profesorjev. Vsekakor je pustil pečat, ki traja in zmora preseči generacije. Do njega smo čutili globoko spoštovanje, ob njem začutili toplo ljubeznivost.

Deloval je v časih, ko je klasična filologija veljala za »obskurno in obrobno znanost, ki bi morala biti po sodbi režimskih pedagogov in ideologov že zdavnaj izbrisana in odstranjena iz naših šol in iz učnih programov«, ⁴ kar se je konkretno pokazalo takoj po vojni, svoj vrhunec pa doseglo z ukinitvijo klasičnih gimnazij leta 1958.⁵ Stara grščina je v slovenskem šolskem sistemu, razen na univerzitetni ravni, prenehala obstajati. Latinščina je bila močno okrnjena. Gantar se je bil za obstoj pouka klasičnih jezikov pripravljen javno izpostaviti.⁶

S Slovenskim šolskim muzejem je sodeloval večkrat, nazadnje leta 2014 z razstavo *Lingua Latina*, na odprtju katere je bil slavnostni govorec. Nato je večkrat pisal pisma ali pa poklical v knjižnico in se zanimal za gradivo o šolah, katere je obiskoval. Zadnjič je poklical še mesec pred svojo smrtjo in čutilo se je, da je do konca v njem tlel raziskovalni duh, kakršnega je izoblikovala antika.

Requiescas in pace, carissime magister.

Klara Keršič

Mila Vlašić Gvozdić (1928–2022)

Marca 2022 je umrla višja predavateljica za metodiko srbskega in hrvaškega jezika ter srbske in hrvaške mladinske književnosti Mila Vlašić Gvozdić. Pokojna je bila prijateljica Slovenskega šolskega muzeja. Obiskovala ga je v šestdesetih letih, ko je bil še na Poljanski cesti, ko je zbiral gradivo za svoje učbenike. Ni pa je zanimalo le gradivo, pač pa tudi delo v muzeju in njegovi uslužbenci. Vse je poznala in se veliko pogovarjala z njimi. Bila je redna obiskovalka muzejskih

4 Kajetan Gantar, *Penelopin vrt*, Ljubljana: Slovenska matica, 2021, str. 5.

5 Več o tem:

Matej Hriberšek, Od Skile proti Karibdi: Krnjenje slovenskega klasičnega šolstva (1945–1959), *Šolska kronika: zbornik za zgodovino šolstva in vzgoje*, 25, 2014, št. 1–2, str. 81–104.

Aleksandra Pirkmajer Slokan, Pregled pouka latinščine v slovenski javni osnovni šoli (1958–2016), *Šolska kronika: zbornik za zgodovino šolstva in vzgoje*, 25, 2014, št. 1–2, str. 105–180.

6 Tako je sredi 70. let v Delu objavil nevaren članek z naslovom *Zavržena klasika*, v katerem se je opredelil proti sicer zaupnemu dopisu Zavoda za šolstvo vsem ljubljanskim šolam, naj »v obrambi pred pojavom elitizma« ne ustanavljajo novih latinskih paralelk, že obstoječe pa ukinejo. Odmev je bil silovit. Izjava sicer ni preprečila ukinitve latinščine v osnovni šoli, je pa »naredila latinščino v takratnih svinčenih letih tudi politično atraktivno in zanimivo kot eno redkih oblik intelektualne opozicije proti tedanji uradni ideologiji. Zanimanje za učenje latinščine je zato vidno poraslo«. (Kajetan Gantar, Spomini na ustanovitev Društva za antične in humanistične študije Slovenije, *Keria*, 2, 2000, št. 2, str. 240–241).

razstav. Tudi na novi lokaciji je obiskovala muzej in se seznanila z novimi sodelavci. Muzeju je podarila svoji pesniški zbirki *Na rukama me u grad donijeli* in *Pesmi za prijatelje*, ki je bila zbirka njenih izvirnih pesmi v slovenskem jeziku.

Rodila se je 18. septembra 1928 v Soviĉih pri Mostarju, kjer je konĉala uĉiteljiŝĉe. V Sarajevu je obiskovala viŝjo pedagoŝko ŝolo in diplomirala iz francoskega jezika s knjiŝevnostjo in srbohrvaŝkega jezika s knjiŝevnostjo. Ŗtudij je nadaljevala na Filozofski fakulteti v Ljubljani. Pouĉevala je na gimnaziji v Ŗentvidu nad Ljubljano, na osnovni ŝoli Ledina ter na uĉiteljiŝĉu od leta 1960 do 1965. Tega leta je bila izvoljena za asistentko, nato pa za strokovno sodelavko na Viŝji pedagoŝki ŝoli v Ljubljani za metodiko srbohrvaŝkega jezika in jezikovne vaje. Predavala je tudi na oddelku Pedagoŝke akademije v Beogradu in Novi Gorici. Leta 1982 je bila izvoljena v naziv predavateljice za metodiko srbskega in hrvaŝkega jezika ter srbske in hrvaŝke mladinske knjiŝevnosti.

Leta 1966 je izŝlo njeno prvo delo *Metodiĉne enote za pouk srbskohrvatskega jezika*. Uĉno podroĉje: obravnava cirilice. Zasnovala je petstopenjsko vadnico srbohrvaŝkega jezika za slovenske osnovne ŝole in didaktiĉni komplet (priroĉnik za uĉitelje, delovni zvezek za uĉence, flanelogrami, prosojnice, magnetofonski posnetki, stenske slike in stenske karte). Predavala je na aktivih za strokovno izpopolnjevanje uĉiteljev srbohrvaŝkega jezika. Bila je recenzentka za uĉila in soavtorica republiŝkega uĉnega naĉrta za redni in fakultativni pouk srbohrvaŝĉine. Bila je izpraŝevalka v komisiji za strokovne izpite predmetnih uĉiteljev osnovnih ŝol pri Republiŝkem komiteju za vzgojo in izobraŝevanje ter telesno kulturo.

Leta 1972 je na podroĉju vzgoje in izobraŝevanja prejela nagrado lista Prosvetni pregled za delo *Kako reŝujem probleme pouka srbohrvaŝkega jezika v slovenskih osnovnih ŝolah*. Leta 1973 je bila odlikovana z redom zaslug za narod s srebrno zvezdo.

Pisala je pesmi v srbohrvaŝkem in slovenskem jeziku ter z njimi sodelovala na festivalih pesnikov v Jugoslaviji in jih objavljala v jugoslovanskih revijah in na radiu. Sodobne slovenske pesnike je prevajala v srbohrvaŝĉino.

Bila je dolgoletna ĉlanica Hrvatskega druŝtva Ljubljana, ki je novico o njeni smrti in pogrebu na ljubljanskem pokopaliŝĉu Ŗale objavilo v svojem glasilu.

Zadnja leta se je ŝe veĉkrat oglasila v Slovenskem ŝolskem muzeju, kjer smo jo vedno z veseljem sprejeli in posluŝali. Pogreŝali jo bomo.

Mila Vlaŝiĉ Gvozdiĉ
(www.pef.uni-lj.si)